

kdo bi mu zameril, stopil v resno življenje in se je oženil bogato. Nekateri ljudje imajo srečo . . .“

„Kaj pa se je zgodilo z ljubico?“ je vprašal Poljanec in vrtelo se mu je v glavi.

Gospod Valentin se je nasmehnil.

„Pravkar nama je prinesla drugo steklenico, in če še malo ostanete, gospod Poljanec, jo izprazniva skupaj.“

Štefan Poljanec je zgrabil klobuk, pozdravil je, da sam ni vedel kako, šel je mimo prijazne, okrogle gospe skozi duri ter hitel po stopnicah na ulico.

Bilo mu je, kakor da je bil ugledal v ogledalu svoj obraz, že napol spačen od smrti, rumen in zgrbljen. In Poljanec je spoznal v svojem srcu, zakaj je imel rad gospoda Valentina.

Pozno je že bilo, ulice so bile samotne. Štefan Poljanec pa se ni več obotavljal, stopil je v hišo z zagrnjenim oknom in je pozvonil.

„Jaz bi se ne vrtel rad v kolobarju!“ je pomislil, ko je čakal pred durmi in slišal korake, ki so se bližali.

(Dalje prihodnjič.)

Zvezdic ni nocoj . . .

Zvezdic ni nocoj na nebu,
in na zemljo dežek tih rosi . . .
zlatih nad nocoj ni v duši,
v srcu pa ni sladke radosti . . .

Daleč najini so cilji,
trnjeve k njim vodijo steze . . .
misli najine — vse ljube želje
presamotne hodijo cesté . . .

Dežek tih rosi na zemljo,
svetlih zvezd na nebu ni nocoj . . .
srce le na srcu naj počiva —
in v ljubezni išče svoj pokoj . . .

Kristina.

